Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (treće prošireno vijeće)

10. srpnja 2024.*

„Ekonomska i monetarna politika – Bankovna unija – Jedinstveni sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva (SRM) – Uredba (EU) br. 806/2014 – Minimalni zahtjev za regulatorni kapital i prihvatljive obveze – SRB-ova odluka o neodobravanju izuzeća – Žalba SRB-ovu Žalbenom vijeću – Odbijanje – Uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala – SRB-ova margina prosudbe – Pravna sigurnost – Obveza obrazlaganja”

U predmetu T-540/22,

Francuska Republika, koju zastupaju T. Stéhelin, E. Timmermans i B. Travard, u svojstvu agenata,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju H. Ehlers, M. Fernández Rupérez i L. Forestier, u svojstvu agenata, uz asistenciju H.-G. Kamanna i F. Louisa, odvjetnika,

tuženika,

OPĆI SUD (treće prošireno vijeće),

u sastavu: F. Schalin, predsjednik, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (izvjestitelj), G. Steinfatt i D. Kukovec, suci,

tajnik: L. Ramette, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 14. studenoga 2023.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

1 Svojom tužbom na temelju članka 263. UFEU-a Francuska Republika zahtijeva poništenje Odluke br. 3/2021 Žalbenog vijeća Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) od 8. lipnja 2022. kojom se odbija žalba podnesena protiv Odluke SRB/EES/2021/44 od 4. studenoga 2021. o utvrđivanju minimalnog zahtjeva za regulatorni kapital i prihvatljive obveze (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora

2 Bankovna grupa (u daljnjem tekstu: predmetna bankovna grupa) 6. studenoga 2020. podnijela je za jedno od svojih društava kćeri zahtjev za izuzeće od minimalnog zahtjeva za regulatorni kapital i prihvatljive obveze (u daljnjem tekstu: MREL) koje se primjenjuje na pojedinačnoj osnovi na temelju članka 12.g Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju i o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i ispravak SL 2015., L 101, str. 62.), u verziji kako je izmijenjena Uredbom (EU) 2019/877 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. (SL 2019., L 150, str. 226.), na temelju članka 12.h stavka 1. navedene uredbe za ciklus planiranja sanacije 2020.

3 Odlukom SRB/EES/2021/44 od 4. studenoga 2021. o utvrđivanju minimalnog zahtjeva za regulatorni kapital i prihvatljive obveze SRB nije prihvatio zahtjev za izuzeće predmetne bankovne grupe za jedno od njezinih društava kćeri.

4 Dana 21. prosinca 2021. Agencija za bonitetni nadzor i sanaciju (ACPR) (u daljnjem tekstu: žalitelj pred Žalbenim vijećem) podnijela je žalbu protiv Odluke SRB/EES/2021/44 SRB-ovu Žalbenom vijeću.

5 Žalbeno vijeće je 8. lipnja 2022. pobijanom odlukom odbilo žalbu koju je žalitelj podnio Žalbenom vijeću.

Zahtjevi stranaka

6 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 2. rujna 2022. Francuska Republika pokrenula je ovaj postupak.

7 Francuska Republika od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži SRB-u snošenje troškova.

8 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 2. rujna 2022. Francuska Republika zatražila je od Općeg suda, na temelju članaka 88. i 89. Poslovnika Općeg suda, da donese mjeru upravljanja postupkom koja se sastoji u tome da se od SRB-a zatraži da podnese svoj interni priručnik o MREL-u.

9 SRB u bitnome od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži Francuskoj Republici snošenje troškova.

Pravo

10 U prilog svojoj tužbi Francuska Republika ističe tri tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 12.h Uredbe br. 806/2014 i „prekoračenju granica SRB-ove diskrecijske ovlasti”, drugi na povredi načela pravne sigurnosti i treći na povredi obveze obrazlaganja.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 12.h Uredbe br. 806/2014 i „prekoračenju granica SRB-ove diskrecijske ovlasti”

11 U okviru prvog tužbenog razloga Francuska Republika tvrdi da je Žalbeno vijeće pogrešno potvrdilo SRB-ovo tumačenje i primjenu članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014 jer se njima u biti „načelno” zahtijeva pružanje posebnog jamstva i „iznimno” priznaje mogućnost odstupanja od takvog zahtjeva. Navedenom odboru prigovara da nije pokušao utvrditi je li SRB u ovom slučaju opravdano zahtijevao takvo jamstvo.

12 Taj prvi tužbeni razlog sadržava dva dijela, od kojih se prvi temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014, a drugi na tome da je SRB prekoračio granice svoje diskrecijske ovlasti na temelju članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014.

Prvi dio, koji se temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014

13 U okviru prvog dijela prvog tužbenog razloga Francuska Republika tvrdi da je SRB „načelno” u okviru ispitivanja zahtjeva za izuzeće na temelju članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 pogrešno zahtijevao posebno jamstvo između subjekta u sanaciji i njegova društva kćeri kako bi se smatralo da je ispunjen uvjet predviđen člankom 12.h stavkom 1. točkom (c) navedene uredbe. Ističe da je postojao skup dovoljno uvjerljivih indicija, koje je žalitelj utvrdio pred Žalbenim vijećem, a koje dokazuju da se SRB nije ograničio na tumačenje i primjenu uvjeta predviđenog u članku 12.h stavku 1. točki (c) Uredbe br. 806/2014, nego je zapravo primijenio kriterij predviđen drugim tekstovima prava Europske unije iste razine koji nisu primjenjivi u ovom slučaju.

14 Komisija osporava argumente Francuske Republike.

15 Uvodno valja podsjetiti na to da je zakonodavac Unije, kako bi se izbjeglo da bankovni subjekti oblikuju svoje obveze na način kojim se ograničava učinkovitost instrumenta sanacije vlastitim sredstvima i da bi se zaštitilo depozite klijenata u slučaju velikih gubitaka, naložio bankama da kontinuirano poštuju MREL. To se izražava kao postotak ukupnih obveza i regulatornog kapitala subjekta. Također valja naglasiti da se člankom 12.g Uredbe br. 806/2014 nalaže MREL (u daljnjem tekstu: unutarnji MREL) subjektima, u ovom slučaju društvima kćerima bankovne grupe, koji sami po sebi nisu subjekti u sanaciji.

16 Unutarnji MREL može se postići na dva načina. Kao prvo, društvo kći može izdati obveze subjektu u sanaciji, u ovom slučaju društvu majci predmetne bankovne grupe, u obliku, primjerice, obveznica. Kao drugo, navedeno društvo majka unutarnjem MREL-u svojeg društva kćeri može udovoljiti jamstvom koje ispunjava nekoliko kumulativnih uvjeta navedenih u članku 12.g stavku 3. Uredbe br. 806/2014.

17 Člankom 12.h stavkom 1. Uredbe br. 806/2014 predviđa se mogućnost izuzeća društava kćeri od internog MREL-a ako su ispunjena tri kumulativna uvjeta. Uvjet iz točke (c) te odredbe predviđa da „nema trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza od strane sanacijskog subjekta u korist društva kćeri za koje je provedeno utvrđenje u skladu s člankom 21. stavkom 3., osobito ako je sanacijska mjera poduzeta u odnosu na sanacijski subjekt”.

18 Također valja podsjetiti na to da navod iz članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 prema kojem „[SRB] može izuzeti od primjene članka 12.g društvo kćer sanacijskog subjekta s poslovnim nastanom u državi članici sudionici” ako su ispunjena tri uvjeta koja se navode u spomenutoj odredbi nužno podrazumijeva da se tom odredbom djelomično nalaže nadležnost vezana za SRB, a djelomično mu se delegira diskrecijska ovlast (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. srpnja 2018., Banque postale/ESB, T-733/16, EU:T:2018:477, t. 39.).

19 U okviru prve faze SRB ispituje jesu li ispunjena tri uvjeta iz članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014. Ako ti uvjeti nisu ispunjeni, on nema pravo odobriti izuzeće od MREL-a. On, dakle, ima ograničenu nadležnost i mora odbiti zahtjev za izuzeće.

20 Ako su ispunjena tri uvjeta navedena u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014, dolazi do druge faze. Naime, u tom slučaju SRB „može” odobriti izuzeće od MREL-a. Stoga je riječ o mogućnosti koja nužno podrazumijeva SRB-ovo pravo da odobri ili ne odobri izuzeće. Dakle, on u tom pogledu raspolaže diskrecijskom ovlašću (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. srpnja 2018., Banque postale/ESB, T-733/16, EU:T:2018:477, t. 41.).

21 Žalbeno vijeće u pobijanoj je odluci u biti smatralo da SRB nije počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. Naime, Žalbeno vijeće osporava da se SRB-ovim pristupom, kako bi se utvrdilo ispunjava li bankovna grupa koja traži izuzeće uvjet predviđen navedenom odredbom, „načelno” zahtijeva dostava posebnog jamstva i „iznimno” priznaje mogućnost odstupanja od takvog zahtjeva.

22 Kako bi se utvrdilo je li Žalbeno vijeće počinilo pogrešku koja se tiče prava kada je provjerilo je li SRB ispitao uvjet iz članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014 u okviru zahtjeva za izuzeće predmetne bankovne grupe, valja protumačiti tu odredbu.

23 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da pri tumačenju odredbe prava Unije u obzir treba uzeti ne samo njezin tekst i njezine ciljeve nego i njezin kontekst i sve odredbe prava Unije (vidjeti presudu od 8. srpnja 2019., Komisija/Belgija (članak 260. stavak 3. UFEU-a – Mreže velikih brzina), C-543/17, EU:C:2019:573, t. 49. i navedenu sudsku praksu; rješenje od 24. listopada 2019., Liaño Reig/SRB, T-557/17, neobjavljeno, EU:T:2019:771, t. 59.)

24 Kao prvo, što se tiče doslovnog tumačenja članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014, valja utvrditi da se tom odredbom samo predviđa uvjet prema kojem „nema trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza od strane sanacijskog subjekta u korist društva kćeri”.

25 Stoga se člankom 12.h stavkom 1. točkom (c) Uredbe br. 806/2014 ne predviđa mogućnost zahtijevanja posebnog jamstva kako bi se ispunio uvjet nepostojanja trenutačne ili očekivane bitne prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza (u daljnjem tekstu: prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala), kao što ne sadržava ni navod kojim se SRB-u zabranjuje da u tom pogledu zahtijeva posebno jamstvo.

26 U tim okolnostima, članak 12.h stavak 1. točku (c) Uredbe br. 806/2014 valja ispitati provođenjem kontekstualnog i teleološkog tumačenja članka 12.h iste uredbe kako bi se utvrdilo omogućuje li ta odredba SRB-u da zahtijeva posebno jamstvo kako bi bio ispunjen uvjet iz članka 12.h stavka 1. točke (c) navedene uredbe i kako bi predmetno društvo kći moglo biti izuzeto od unutarnjeg MREL-a.

27 Kao drugo, kontekstualno tumačenje članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 sastoji se od ispitivanja, s jedne strane, pripremnih akata navedene uredbe i, s druge strane, njegova odnosa s drugim odredbama te uredbe u cijelosti i s odredbama drugih pravnih akata Unije.

28 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je članak 12.h Uredbe br. 806/2014 umetnut Uredbom 2019/877.

29 Iz pripremnih akata Uredbe 2019/877, odnosno Prijedloga uredbe COM(2016) 851 final Europskog parlamenta i Vijeća o izmjeni Uredbe br. 806/2014 u pogledu kapaciteta pokrića gubitaka dokapitalizacije kreditnih institucija i investicijskih društava od 23. studenoga 2016., proizlazi da su sljedeće dvije vrste izmjena dio istog zakonodavnog paketa. S jedne strane, riječ je o predloženim izmjenama Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3. i ispravci SL 2017., L 20, str. 2., SL 2020., L 335, str. 20., SL 2020., L 405, str. 79., SL 2021., L 65, str. 61. i SL 2021., L 398, str. 42.), kojima se želi uključiti standard o ukupnom kapacitetu pokrivanja gubitaka (TLAC) koji je donesen na sastanku na vrhu skupine G 20 u Antalyji (Turska) 15. i 16. studenoga 2015. i čiji je cilj osigurati da globalne sistemski važne banke imaju kapacitet pokrića gubitaka i dokapitalizacije koji je potreban u slučaju sanacije. S druge strane, riječ je o predloženim izmjenama Uredbe br. 806/2014 kojima se predviđaju dodatne obveze nametnute sistemskim bankama od slučaja do slučaja i opći zahtjevi za banke sa sjedištem u bankovnoj uniji.

30 Što se tiče prijedloga izmjena Uredbe br. 806/2014, pripremni akti upućuju na to da se članci 12.g i 12.h (koji će postati članci 12.f i 12.g Uredbe br. 806/2014) odnose na razinu primjene MREL-a i da se, u pogledu institucija koje se smatraju sanacijskim subjektima, MREL primjenjuje na razini sanacijske grupe. U pripremnim aktima također se ističe da se prijedlozima uvodi pojam „unutarnjeg MREL-a”, u skladu sa sličnim pojmom koji se uvodi standardom TLAC, i da to znači da drugi subjekti sanacijske grupe, koji sami po sebi nisu sanacijski subjekti, moraju izdavati prihvatljive dužničke instrumente unutar sanacijske grupe i da te instrumente moraju kupiti sanacijski subjekti. U prijedlozima se također navodi da se, pod određenim uvjetima, unutarnji MREL može zamijeniti jamstvom koje sanacijski subjekt daje drugim subjektima sanacijske grupe.

31 Iz tih istih pripremnih akata također proizlazi da se u članku 12.i (koji će postati članak 12.h Uredbe br. 806/2014) pojašnjava da, pod određenim uvjetima, SRB može ukinuti unutarnji MREL društva kćeri ako i društvo kći i matično društvo imaju poslovni nastan u istoj državi članici sudionici.

32 Stoga se upućivanje na zahtjev jamstva jasno navodi samo u pogledu budućeg članka 12.g Uredbe br. 806/2014, koji se odnosi na „[primjenu] zahtjeva na subjekte koji sami po sebi nisu sanacijski subjekti”. Rasprave o budućem članku 12.h navedene uredbe, koji se odnosi na mogućnost izuzeća od unutarnjeg MREL-a, nisu se odnosile na mogućnost zahtijevanja jamstva u tom kontekstu.

33 Što se tiče odnosa članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 s drugim odredbama Uredbe br. 806/2014 u cjelini ili s odredbama drugih pravnih akata Unije, valja podsjetiti na to da se u uvodnoj izjavi 83. Uredbe br. 806/2014 predviđa da, „[k]ako bi se izbjegla mogućnost da subjekti strukturiraju svoje obveze na način kojim se sprječava učinkovitost bail-in instrumenta, trebalo bi se moći odrediti da subjekti u svakom trenutku trebaju ispunjavati [MREL], izražen kao postotak ukupnih obveza i regulatornog kapitala subjekta”.

34 Što se tiče Uredbe 2019/877, u njezinoj uvodnoj izjavi 19. navodi se da, „[a]ko i sanacijski subjekt ili matično društvo i njegova društva kćeri imaju poslovni nastan u istoj državi članici i dio su iste sanacijske grupe, Odbor bi ih trebao moći izuzeti od primjene MREL-a koji se primjenjuje na ta društva kćeri koja nisu sanacijski subjekti ili im dopustiti da ispune zahtjeve za MREL kolateraliziranim jamstvima između matičnog društva i njegovih društava kćeri, koja bi se mogla aktivirati u trenutku kada su ispunjeni uvjeti istovjetni onima kojima se omogućuje otpis ili konverzija prihvatljivih obveza” i da „kolateral kojim se jamstvo osigurava trebao bi biti visokoutrživ i imati minimalni tržišni i kreditni rizik”.

35 U uvodnoj izjavi 19. Uredbe 2019/877 u biti se utvrđuje sadržaj novih članaka 12.g i 12.h Uredbe br. 806/2014.

36 Naime, člankom 12.g stavkom 3. Uredbe br. 806/2014 predviđa se da SRB može dopustiti subjektima koji sami po sebi nisu sanacijski subjekti da zadovolje unutarnji MREL koji im je također određen jamstvom koje mora ispunjavati devet kumulativnih uvjeta. Osobito se nalaže da jamstvo bude pokriveno kolateralima koji predstavljaju najmanje 50 % njegova iznosa. Kao što to proizlazi iz točke 34. ove presude, to znači da društvo majka mora unaprijed pozicionirati svoju likvidnu imovinu kako bi poduprlo navedeno jamstvo.

37 Što se tiče članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014, njime se, kao što je to navedeno u točki 17. ove presude, predviđa mogućnost da se društvo kći izuzme od zahtjeva unutarnjeg MREL-a ako su ispunjeni uvjeti iz te odredbe, među kojima je i uvjet koji se temelji na nepostojanju prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala.

38 Također valja podsjetiti na to da se u posljednjoj rečenici uvodne izjave 2. Uredbe 2019/877 naglašava da „[o]dredbe Uredbe […] br. 806/2014, kako je izmijenjena ovom Uredbom, o kapacitetu pokrivanja gubitaka i dokapitalizacije institucija i subjekata, trebale bi se primjenjivati na način dosljedan onome u odredbama Uredbe […] br. 575/2013, i direktivama 2013/36/EU […] i 2014/59/EU”. Valja istaknuti da se odredba slična članku 12.h Uredbe br. 806/2014 nalazi u Direktivi 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća u verziji kako je izmijenjena Direktivom (EU) 2019/879 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. o izmjeni Direktive 2014/59/EU u pogledu sposobnosti pokrivanja gubitaka i dokapitalizacije kreditnih institucija i investicijskih društava i Direktive 98/26/EZ (SL 2019., L 150, str. 296.)

39 Naime, člankom 45.f stavkom 3. točkom (c) Direktive 2014/59 predviđa se mogućnost izuzeća društva kćeri ako nema trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza od strane sanacijskog subjekta u korist društva kćeri.

40 Međutim, za razliku od Uredbe br. 806/2014, člankom 45.f stavkom 3. Direktive 2014/59 također se izričito propisuje dodatni uvjet, različit od uvjeta nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala, odnosno onaj jamstva koje je društvo majka ponudilo u korist svojeg društva kćeri. Konkretnije, člankom 45.f stavkom 3. točkom (d) Direktive 2014/59 nalaže se da „sanacijski subjekt ispunjava zahtjeve nadležnog tijela za bonitetnim upravljanjem društvom kćeri te je izjavio, uz suglasnost nadležnog tijela, da jamči za obveze koje preuzima društvo kći". Također predviđa da potonji uvjet nije potreban ako rizici društva kćeri nisu znatni. Stoga, osim ako rizici nisu znatni, taj dodatni uvjet mora postojati kako bi SRB mogao izvršiti svoju diskrecijsku ovlast da odobri izuzeće. Valja utvrditi da se takav uvjet ne nalazi u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014.

41 Stoga iz kontekstualnog tumačenja proizlazi da je zahtjev jamstava pokrivenih kolateralom između društva majke i njegovih društava kćeri predviđen u članku 12.g Uredbe br. 806/2014 samo kao sredstvo usklađivanja s unutarnjim MREL-om i da uvjet jamstva nije naveden u članku 12.h stavku 1. te uredbe u kontekstu izuzeća, za razliku od onoga što je zakonodavac predvidio u Direktivi 2014/59, koja je također donesena u području sanacije.

42 U ovoj fazi, iz prethodnih elemenata proizlazi da mogućnost dobivanja izuzeća na temelju članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 ni na koji način ne može biti uvjetovana zahtjevom za jamstvo s kolateralom koji je sličan zahtjevu predviđenom u članku 12.g stavku 3. iste uredbe. Suprotan pristup doveo bi do toga da se navedeni članak 12.h stavak 1. Uredbe br. 806/2014 liši svakog korisnog učinka i stoga bi predstavljao očitu povredu te odredbe.

43 Suprotno tomu, na temelju prethodnih razmatranja ne može se potkrijepiti teza Francuske Republike prema kojoj SRB ne može zahtijevati „nikakvo jamstvo" u okviru ispitivanja zahtjeva za izuzeće. Naime, iz iznesenog kontekstualnog tumačenja ne može se zaključiti da nenavođenje jamstva u odredbi koja se odnosi na ispitivanje zahtjeva za izuzeće od unutarnjeg MREL-a (odnosno u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014) ipso jure sprečava SRB da u okviru navedenog ispitivanja nametne takav zahtjev. Iako je SRB dužan odbiti zahtjev za izuzeće ako nije ispunjen jedan od kumulativnih uvjeta predviđenih u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014, on ipak raspolaže određenom marginom prosudbe u pogledu utvrđivanja je li ispunjen treći od tih uvjeta, koji se odnosi na nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala. Stoga nije isključeno da je, s obzirom na marginu kojom raspolaže za ocjenu trećeg uvjeta iz navedenog članka, opravdano nametnuti jamstvo – različito od onog predviđenog u članku 12.g stavku 3. Uredbe br. 806/2014 – kako bi se spriječilo postojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala.

44 Kao treće, Opći sud smatra svrsishodnim nastaviti svoju analizu teleološkim tumačenjem članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. U okviru tog tumačenja valja uzeti u obzir opći cilj koji se nastoji postići Uredbom 2019/877 i Uredbom br. 806/2014.

45 U tom pogledu zakonodavac u uvodnoj izjavi 5. Uredbe 2019/877 navodi glavni cilj koji se njome nastoji postići, odnosno da „[SRB] […] osigura[va] da institucije i subjekti raspolažu dostatnim kapacitetom pokrivanja gubitaka i dokapitalizacije kako bi se osiguralo neometano i brzo

pokrivanje gubitaka te dokapitalizacija u slučaju sanacije, s minimalnim utjecajem na porezne obveznike i financijsku stabilnost[; to] bi se trebalo postići usklađivanjem institucija s MREL-om koji je specifičan za svaku instituciju, kako je utvrđeno Uredbom (EU) br. 806/2014”.

46 Stoga, kao što to u biti naglašava SRB, glavni zajednički cilj Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, koji zakonodavac nastoji postići nametanjem MREL-a svim institucijama bankovne grupe, jest osigurati učinkovitu sanaciju s minimalnim negativnim učinkom na realno gospodarstvo, financijski sustav i javne financije.

47 Osim toga, u skladu s uvodnim izjavama 17. i 18. Uredbe 2019/877, dok bi institucije ili subjekti koji su utvrđeni kao sanacijski subjekti trebali MREL-u podlijegati samo na konsolidiranoj razini sanacijske grupe, institucije ili subjekti koji nisu sanacijski subjekti trebali bi se uskladiti s MREL-om na pojedinačnoj razini.

48 Načelo je, dakle, obveza unutarnjeg MREL-a na razini svakog društva kćeri predmetne bankarske grupe. S obzirom na izazov smanjenja učinka na porezne obveznike i financijsku stabilnost na kojem se temelji ta obveza, iznimka od načela može se predvidjeti samo ako su ispunjeni uvjeti za njezino odobravanje. SRB-ova odluka da odustane od unutarnjeg MREL-a stoga ne smije ugroziti cilj smanjenja utjecaja na porezne obveznike i financijsku stabilnost na kojem se temelji stvaranje obveze prethodnog položaja unutarnjeg MREL-a na razini društva kćeri. Naime, kao što to pravilno ističe SRB, u nedostatku unutarnjeg MREL-a koji je unaprijed postavljen na razini društva kćeri i ako bi gubici društva kćeri premašili njegov zakonski kapital, društvo kći trebalo bi biti stavljeno u sanaciju i takva bi situacija bila u suprotnosti s ciljem na kojem se temelji unutarnji MREL.

49 Stoga valja smatrati da se SRB treba voditi ciljem navedenim u točki 46. ove presude prilikom primjene Uredbe br. 806/2014 i ispitati jesu li ispunjeni uvjeti iz članka 12.h stavka 1. navedene uredbe.

50 Stoga, kada SRB ispituje zahtjev za izuzeće od unutarnjeg MREL-a, na njemu je da ocijeni postoje li drugi mehanizmi koji mogu služiti kao funkcionalne zamjene unutarnjeg MREL-a. U okviru margine prosudbe kojom raspolaže, navedene u točki 43. ove presude, ništa ga ne sprečava da smatra da je, ovisno o okolnostima svakog zahtjeva za izuzeće, potrebno jamstvo kako bi se ispunio uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala. Suprotno tomu, zbog razloga navedenih u točki 42. ove presude, nije mu dopušteno zahtijevati jamstvo čija su obilježja slična obilježjima jamstva predviđenog u članku 12.g stavku 3. Uredbe br. 806/2014.

51 U tom pogledu valja naglasiti da iz pobijane odluke ne proizlazi da je SRB zahtijevao od predmetne bankovne grupe jamstvo koje odgovara onome iz članka 12.g stavka 3. Uredbe br. 806/2014 ili ima slična obilježja kao ono, ni a fortiori, da je Žalbeno vijeće odobrilo takav SRB-ov pristup.

52 Taj zaključak ne može se dovesti u pitanje nijednim argumentom Francuske Republike.

53 Kao prvo, Francuska Republika Žalbenom vijeću i SRB-u ne može s uspjehom prigovoriti da su se usredotočili samo na opću svrhu sanacijskog okvira i na MREL, koja je zajednička Uredbi br. 806/2014 i Direktivi 2014/59/EU, te da nisu uzeli u obzir ciljeve navedene uredbe koji se sastoje od smanjenja rizika od fragmentacije unutarnjeg tržišta za financijske usluge. Naime, ističe da izuzeća od internog MREL-a primjenjiva između subjekata koji se nalaze u istoj državi članici doprinose tim ciljevima smanjenjem prepreka kretanju likvidnosti i unutargrupnog kapitala.

54 Međutim, kao što je to u biti navedeno u uvodnoj izjavi 18. Uredbe 2019/877 i na što se upućuje u točki 47. ove presude, prioritetni cilj mjere podvrgavanja institucija ili subjekata koji nisu sanacijski subjekti unutarnjeg MREL-a na pojedinačnoj razini jest izbjeći moguće rizike poremećaja na tržištu tako da se SRB-u omogući da provede sanaciju sanacijske grupe a da se neka od njezinih društava kćeri ne podvrgnu sanacijskom postupku.

55 U tom okviru, cilj smanjenja prepreka kretanju likvidnosti i unutargrupnog kapitala, koji se nastoji postići člankom 12.h Uredbe br. 806/2014, kojim se predviđa da SRB pod određenim uvjetima može odustati od primjene unutarnjeg MREL-a, čini se sekundarnim. Takav se cilj ne može postići na štetu prioritetnog cilja navedenog u točki 54. ove presude.

56 U tom smislu valja podsjetiti na to da uvodna izjava 2. Uredbe 2019/877 predviđa da se dotične odredbe Uredbe br. 806/2014, kako su izmijenjene odredbama Uredbe br. 2019/877 trebaju primjenjivati na način dosljedan onome, među ostalim, u odredbama Direktive 2014/59. Međutim, članak 45.f stavak 3. točka (d) Direktive 2014/59 predviđa da društvo majka treba izjaviti da jamči za obveze koje preuzima društvo kći samo ako rizici društva kćeri nisu znatni. Zakonodavac na taj način daje prednost opreznom pristupu time što omogućuje izuzeće bez zahtjeva jamstva samo ako su ispunjeni strogi uvjeti i, osobito, ako takvo izuzeće u biti ne predstavlja nikakav rizik.

57 Radi dosljednosti, odredbe Uredbe br. 806/2014, kako su izmijenjene odredbama Uredbe 2019/877, također treba primijeniti na način da se odobravanje izuzeća može predvidjeti samo ako su ispunjeni strogi uvjeti. Iz toga slijedi da SRB, kada ispituje je li ispunjen uvjet iz članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014, može smatrati da je u ovom slučaju zahtjev u pogledu jamstva nužan kako bi se ispunio taj uvjet. Činjenica da se člankom 12.h stavkom 1. navedene uredbe izričito ne predviđa zahtjev jamstva društva majke u korist njegova društva kćeri znači da je zakonodavac SRB-u ostavio marginu prosudbe u pogledu eventualne potrebe za takvim jamstvom, što je margina prosudbe koju, suprotno tomu, sanacijskom tijelu nije dodijelio u okviru ispitivanja izuzeća na temelju Direktive 2014/59.

58 Kao drugo, Francuska se Republika također uzalud poziva na Komisijin odgovor na pitanje koje je postavila država članica o prenošenju Direktive 2019/879. Komisija je naglasila da zakonodavac nije dobrovoljno naveo članak 45.f stavak 3. točke (d) do (f) i članak 45.f stavak 4. točke (d) do (f) Direktive 2014/59, kako je izmijenjena Direktivom 2019/879, i da je na nacionalnim sanacijskim tijelima te, s obzirom na načela o delegiranju ovlasti utvrđena u presudi od 13. lipnja 1958., Meroni/Visoko tijelo (9/56, EU:C:1958:7), na SRB-u da to uzme u obzir prilikom provedbe odredbi Uredbe br. 806/2014.

59 Međutim, SRB-ov pristup, za koji Žalbeno vijeće nije istaknulo nikakvu pogrešku koja se tiče prava, u skladu je s rasuđivanjem iz presude od 13. lipnja 1958., Meroni/Visoko tijelo (9/56, EU:C:1958:7) jer se tim pristupom ni na koji način ne utvrđuje postojanje automatske jamstvene obveze kako bi se ispunio zahtjev nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala i jer se njime SRB-u u tom pogledu priznaje margina prosudbe koja ga može navesti na to da zahtijeva jamstvo ako to, ovisno o okolnostima slučaja, smatra nužnim.

60 Kao treće, Francuska Republika poziva se na SRB-ove javne smjernice „MREL Policy” (u daljnjem tekstu: javne smjernice) i na njegov interni priručnik kako bi tvrdila da SRB zapravo sustavno traži izdavanje jamstva u svakom pojedinačnom slučaju bez konkretnog ispitivanja i da zapravo to izdavanje jamstva smatra uvjetom kojim se nastoji dokazati nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala u smislu članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014.

61 Ne može se prihvatiti argumentacija Francuske Republike koja se temelji na SRB-ovu internom priručniku i javnim smjernicama i koja se u biti sastoji od tvrdnje da je SRB utvrdio novi uvjet u cijelosti koji nije predviđen zakonodavstvom, odnosno uvjet izdavanja jamstva.

62 Naime, najprije, navođenje jamstva kako bi se dokazalo nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala uneseno je u Prilog II. javnim smjernicama tek u lipnju 2022. i stoga nije postojalo kada je SRB donio svoju Odluku SRB/EES/2021/44 od 4. studenoga 2021.

63 Nadalje, u javnim smjernicama jasno se navodi da one nisu namijenjene stvaranju pravno obvezujućeg učinka i da one ni u kojem slučaju ne zamjenjuju pravne zahtjeve propisane primjenjivim nacionalnim zakonodavstvom i zakonodavstvom Unije. U navedenim se smjernicama također navodi da se na njih ne može pozivati u pravne svrhe, da se njima ne utvrđuje nikakvo obvezujuće tumačenje prava Unije ili nacionalnog prava te da one ne služe pravnom savjetovanju niti zamjenjuju takvo mišljenje.

64 Osim toga, u smislu stajališta Žalbenog vijeća (točka 82. pobijane odluke), pristup opisan u javnim smjernicama u verziji kako je izmijenjena u lipnju 2022., koji SRB-u omogućuje da zatraži posebno jamstvo u okviru ocjene uvjeta nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala, u skladu je s tekstom članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014, kao što to osobito proizlazi iz točaka 44. do 51. ove presude.

65 Točno je da činjenica da se u Prilogu II. SRB-ovim javnim smjernicama u verziji kako je izmijenjena u lipnju 2022. navodi da, kako bi dokazale slobodnu prenosivost kapitala u scenariju sanacije, banke koje podnose zahtjev za izuzeće moraju „uobičajeno” podnijeti dokaz o jamstvu, upućuje na to da SRB daje prednost rješenju jamstva koje je najsigurniji pristup kojim se jamči nepostojanje prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala. Međutim, taj Prilog II. ne može se tumačiti na način da SRB „u svakom slučaju, načelno i automatski” zahtijeva izdavanje jamstva. Time što je u tom Prilogu II. pojasnio da SRB može, kada to opravdavaju posebnosti pojedinačnog slučaja, primijeniti drukčiji pristup od svoje procjene usklađenosti s člankom 12.h Uredbe br. 806/2014, SRB potvrđuje da u svakom pojedinom slučaju nastavlja ocjenjivati način na koji se može ispuniti uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala.

66 Usto, što se tiče SRB-ova internog priručnika, Francuska Republika tvrdi da je potonji, kao prvo, u njemu naveo da je izdavanje jamstva zaseban uvjet za dobivanje izuzeća te je, kao drugo, izmijenio taj pristup podnošenjem navedenog jamstva kao elementa kojim se nastoji dokazati nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala u smislu članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. Međutim, to više upućuje na to da je SRB doista uzeo u obzir doseg te odredbe, iz koje proizlazi da se izdavanje jamstva ne može zahtijevati po službenoj dužnosti i automatski, nego se nužnost takvog jamstva može predvidjeti u okviru ocjene zahtjeva nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala. Kao što to konkretno proizlazi iz točaka 44. do 51. ove presude, SRB ništa ne sprečava da, ovisno o okolnostima slučaja, zahtijeva jamstvo kako bi se ispunio zahtjev iz članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014.

67 Naposljetku, i u svakom slučaju, iz odlomaka Odluke SRB/EES/2021/44 i pobijane odluke, osobito njezinih točaka 68. do 71., proizlazi da je SRB u ovom slučaju odlučivao o pitanju nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala time što je naveo da je proveo konkretnu analizu situacije predmetne bankovne grupe i, konkretno, jamstava iz 2014. i 2015. koja je podnijela predmetna grupa kako bi ispunila taj uvjet i da je Žalbeno vijeće ispitalo taj SRB-ov pristup te zaključilo da ta analiza nije zahvaćena pogreškom koja se tiče prava jer je bila provedena konkretno.

68 Stoga se rasuđivanje Žalbenog vijeća i SRB-a ne temelji na javnim smjernicama ni na SRB-ovu internom priručniku i stoga se njime ne provodi mehanička primjena uvjeta izdavanja jamstva. Upravo je to Žalbeno vijeće naglasilo u točki 79. pobijane odluke, odnosno da je Odluka SRB/EES/2021/44 pojedinačna odluka koja se odnosi na predmetnu bankovnu grupu i da se u njoj ne upućuje na javne smjernice ni na interni priručnik SRB-a.

69 U tom smislu, razmatranja koja se odnose na interni priručnik i javne smjernice, koja se nalaze, među ostalim, u točkama 71. do 73. pobijane odluke, predstavljaju odgovor na argumente koje je žalitelj iznio pred Žalbenim vijećem i njima se nastoji dokazati da uključivanje jamstva u ta dva dokumenta nije pretvorilo izvršavanje SRB-ove margine prosudbe u automatski činjenični zahtjev.

70 Uzimajući u obzir prethodno navedeno, prvi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti.

Drugi dio, koji se temelji na tome da je SRB prekoračio granice svoje diskrecijske ovlasti na temelju članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014

71 Francuska Republika tvrdi da je Žalbeno vijeće trebalo utvrditi da je SRB prekoračio granice svoje diskrecijske ovlasti. Kao prvo, tvrdi da se člankom 12.h Uredbe br. 806/2014 precizno ograničavaju SRB-ove ovlasti na temelju objektivnih kriterija, tako da korištenje tih ovlasti treba biti predmet strogog nadzora s obzirom na te kriterije. S jedne strane, Žalbeno vijeće smatralo je da je zahtjev za posebno jamstvo samo mogućnost za SRB, nakon detaljne procjene, i, s druge strane, potvrdilo je pristup potonjeg koji se sastojao od toga da načelno zahtijeva davanje posebnog jamstva i da samo „iznimno” priznaje mogućnost odstupanja od takvog zahtjeva. Francuska Republika tako Žalbenom vijeću prigovara da u stvarnosti nije provelo nikakav učinkovit nadzor nad SRB-ovim izvršavanjem njegove diskrecijske ovlasti. Kao drugo, Francuska Republika tvrdi da Žalbeno vijeće nije provjerilo je li SRB pravilno izvršavao svoju ovlast kada je ocjenjivao sadržaj jamstva. Kao treće, i u tom smislu, Žalbeno vijeće u pobijanoj odluci nije objasnilo koji je doseg SRB-ove „obvezujuće i ograničene” diskrecijske ovlasti kad je ispitivalo jesu li ispunjeni uvjeti iz članka 12.h stavka 1. točaka (a) do (c) Uredbe br. 806/2014.

72 Kao prvo, valja ispitati je li, kao što to tvrdi Francuska Republika, Žalbeno vijeće potvrdilo pristup kojim je SRB „načelno” zahtijevao pružanje posebnog jamstva i samo je „iznimno” priznao mogućnost odstupanja od takvog zahtjeva, namećući tako izdavanje jamstva a da pritom nije iskoristio svoju marginu prosudbe kako je navedena u točki 43. ove presude te, prema tome, bez prethodnog provođenja precizne konkretne analize relevantnih elemenata.

73 Najprije valja podsjetiti na to da, na temelju članka 85. stavaka 3. i 4. Uredbe br. 806/2014, svaka fizička ili pravna osoba može podnijeti žalbu Žalbenom vijeću protiv SRB-ove odluke, kao što je Odluka SRB/EES/2021/44, da žalba sadržava razloge na kojima se temelji i da je na Žalbenom vijeću da odluči o navedenoj žalbi. Iz toga proizlazi da Žalbeno vijeće ispituje žalbene razloge koji su pred njim istaknuti.

74 U ovom slučaju Francuska Republika ne osporava da je, kao što to proizlazi iz sažetka tužbenih razloga iz točke 35. pobijane odluke, žalitelj pred Žalbenim vijećem tvrdio da je SRB, posredstvom svojeg internog priručnika i javnih smjernica, de facto nametnuo dodatni uvjet za dodjelu izuzeća koji nije predviđen Uredbom br. 806/2014 i tako počinio pogrešku koja se tiče prava jer je prekoračio granice svoje diskrecijske ovlasti time što je povrijedio ciljeve koji se nastoje postići primijenjenim odredbama i uskratio im svaki praktični pravni učinak. Žalitelj je u biti tvrdio da je apstraktni pristup koji je primijenio SRB učinio izuzeće gotovo nemogućim.

75 Valja podsjetiti i na to da se predmetna banka pozvala na dva jamstva kako bi tvrdila da nema trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala u smislu članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. Predmetna jamstva matičnog društva koje je osiguravalo obveze njegova društva kćeri dostavljena su 2014. i 2015. u okviru zahtjeva za odstupanje od primjene bonitetnih zahtjeva na pojedinačnoj osnovi i od primjene likvidnosnih zahtjeva na pojedinačnoj osnovi, u skladu s člancima 7. i 8. Uredbe br. 575/2013.

76 Valja pojasniti da se argumenti koje je podnio žalitelj pred Žalbenim vijećem u prilog svojem prvom tužbenom razlogu nisu odnosili na ocjene merituma koje je SRB proveo o jamstvima iz 2014. i 2015. na koje se pozvala predmetna bankovna grupa kako bi tvrdila da je ispunjen uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala. Naime, predmetni argumenti odnosili su se na navodnu pogrešku koja se tiče prava koju je počinio SRB jer je prekoračio svoju nadležnost mehaničkom i automatskom primjenom uvjeta koji se ne nalazi u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014.

77 Stoga je na Žalbenom vijeću da provjeri je li SRB konkretno ispitao situaciju predmetne bankarske grupe kao i jamstava iznesenih u prilog njegovu zahtjevu za izuzeće te je li tako poštovao granice svoje margine prosudbe. U tom je okviru na njemu bilo da provjeri da se SRB-ova ocjena nije sastojala od prikrivenog apstraktnog ispitivanja jamstava iz 2014. i 2015., nego od vjerodostojnog konkretnog ispitivanja.

78 Stoga Francuska Republika pogrešno tvrdi da su žalbeni razlozi i argumenti koje je pred Žalbenim vijećem istaknuo žalitelj, a koji se temelje na pogrešci koja se tiče prava koju je počinio SRB jer je pogrešno primijenio članak 12.h stavak 1. Uredbe br. 806/2014 i prekoračio granice svoje nadležnosti, nužno trebali navesti Žalbeno vijeće da ispita je li SRB osnovano, s obzirom na sve relevantne elemente predmetnog slučaja, zahtijevao posebno jamstvo.

79 S obzirom na žalbene razloge koje je žalitelj istaknuo pred Žalbenim vijećem, kako su navedeni u točki 76. ove presude, valja utvrditi je li Žalbeno vijeće moglo pravilno smatrati da je SRB-ova analiza – na temelju koje je potonji zaključio da postoji rizik da jamstva iz 2014. i 2015. ne mogu funkcionirati u scenariju neodrživosti i da ta jamstva ne ispunjavaju uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala – bila stvarna i konkretna.

80 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se člankom 12.h stavkom 1. Uredbe br. 806/2014 ne propisuju precizna pravila u pogledu načina na koji treba ispuniti uvjet koji se temelji na nepostojanju prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala, nego se njime u biti SRB-u nalaže da se uvjeri da su postojeći mehanizmi, kao što su jamstva, funkcionalno ekvivalentni unutarnjem MREL-u u scenariju krize i, prema tome, da ne postoji rizik da bi direktori društva majke, u slučaju da dođe do neodrživosti društva kćeri, hipotetski mogli odlučiti povući se i tako napustiti društvo kćer, a ne „prenijeti sredstva naknadno” ni apsorbirati gubitke ili dokapitalizirati.

81 U ovom slučaju, to je podrazumijevalo da Žalbeno vijeće provjeri je li SRB stvarno i konkretno ispitao jamstva iz 2014. i 2015. i njihovu učinkovitost u scenariju krize koji SRB-u omogućuje da utvrdi jesu li ti postojeći mehanizmi funkcionalno jednakovrijedni unutarnjem MREL-u u scenariju likvidacije i, stoga, omogućuju li predmetnoj bankovnoj grupi da ispuni uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala.

82 U tom pogledu, kao prvo, iz pobijane odluke, osobito iz njezinih točaka 4., 7., 12., 15., 49., 68., 75., 76., 88., 108., 110. i 116., proizlazi da je Žalbeno vijeće ispitalo je li SRB proveo konkretnu analizu zahtjeva za izuzeće.

83 Žalbeno vijeće podsjetilo je na to da je SRB naglasio da su jamstva iz 2014. i 2015. uspostavljena u drugom kontekstu, odnosno, u skladu s člancima 7. i 8. Uredbe br. 575/2013, kako bi se predmetnoj bankovnoj grupi omogućilo da iskoristi izuzeće od primjene bonitetnih zahtjeva u pogledu kapitala na pojedinačnoj osnovi i od primjene bonitetnih zahtjeva u pogledu likvidnosti na pojedinačnoj osnovi. Utvrdilo je da je SRB istaknuo postojanje mogućeg scenarija u kojem je pogoršanje položaja društva kćeri dovelo do njezine propasti kada jamac još nije pružio financijsku pomoć. Istaknulo je da je SRB smatrao da se u takvom slučaju ciljevi jamstava više ne primjenjuju.

84 Žalbeno vijeće navelo je da se SRB u tom pogledu oslonio na ocjene unutarnjeg sanacijskog tima. Kao što to proizlazi iz točke 75. pobijane odluke, potonji je izrazio snažne zadrške u pogledu činjenice da bi pravo na provedbu jamstva, ako postoji, i dalje trajalo u slučaju poteškoća ili propasti društva kćeri te je naglasio da bi se sami vjerovnici društva kćeri mogli pozvati na pravo protiv jamca, tako da bi u konačnici društvo majka, odnosno jamac, bilo obuhvaćeno pravnom obvezom da osigura propast društva kćeri u trenutku u kojem bi to bilo najpotrebnije.

85 U točki 75. pobijane odluke također se spominju izjave unutarnjeg sanacijskog tima prema kojima je brzi prijenos regulatornog kapitala društva majke na društvo kćer u pogledu kojeg je utvrđena neodrživost u skladu s člankom 21. stavkom 3. Uredbe br. 806/2014 i prema kojima je do utvrđenja da društvo kći propada ili je vjerojatno da će propasti moglo doći u situaciji u kojoj je navedeno društvo kći još uvijek moglo ispuniti svoje obveze i u kojoj stoga jamstva iz 2014. i 2015. još nisu bila aktivirana i nisu se mogla upotrijebiti za pružanje potrebne potpore.

86 Stoga iz pobijane odluke proizlazi da SRB-ovo ispitivanje postojećih mehanizama uopće nije bilo fiktivno, nego se temeljilo na stvarnoj i konkretnoj analizi situacije predmetne bankovne grupe. Francuska Republika stoga pogrešno tvrdi da je SRB jamstvo nametnuo automatski i apstraktno.

87 Iz toga slijedi da je Žalbeno vijeće u biti moglo pravilno smatrati da je SRB proveo konkretno ispitivanje situacije predmetne bankovne grupe kako bi utvrdio ispunjava li ona uvjete iz članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014.

88 Kao drugo, zaključak prema kojem je Žalbeno vijeće pravilno smatralo da je SRB proveo stvarnu i konkretnu analizu situacije predmetne bankovne grupe također proizlazi iz stajališta koje je zauzelo, među ostalim, u točkama 73., 74. i 83. pobijane odluke. U njoj je nedvosmisleno navelo da SRB raspolaže marginom prosudbe kako bi utvrdio postoje li prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala i da je u tom kontekstu SRB mogao zaključiti da ne postoje prepreke i odobriti izuzeće čak i ako društvo majka nije izdalo jamstvo u korist svojeg društva kćeri. U tom je pogledu Žalbeno vijeće pojasnilo da uvjet nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala može biti ispunjen u skladu s posebnim zakonskim odredbama predviđenim primjenjivim nacionalnim pravom i ovisno o postojanju ugovornih sporazuma između društava grupe.

89 Kao treće, SRB-ovo izvršavanje margine prosudbe i konkretno ispitivanje uvjeta iz članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014 također su potkrijepljeni utvrđenjem Žalbenog vijeća prema kojem se rasuđivanje koje se odnosi na nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala, koje se nalazi u pobijanoj odluci, nije temeljilo na javnim smjernicama ni na SRB-ovu internom priručniku, kao što to proizlazi iz točaka 61. do 68. ove presude.

90 Zbog toga ne treba prihvatiti zahtjev Francuske Republike da Opći sud donese mjeru upravljanja postupkom kojom se SRB-u nalaže da podnese svoj interni priručnik u verzijama koje su se primjenjivale 2020. i 2021. jer je u predmetnom priručniku navedeno da je izdavanje jamstva između sanacijskog subjekta i njegova društva kćeri nužan uvjet koji su unutarnji sanacijski timovi bili dužni poštovati u svrhu primjene članka 12.h Uredbe br. 806/2014.

91 U tom pogledu valja istaknuti da se upućivanja na SRB-ov interni priručnik u pobijanoj odluci uglavnom odnose na odgovor Žalbenog vijeća na argumente koje je žalitelj pred njim istaknuo, a koji se temelje na tom dokumentu. Dokazivanje koje Francuska Republika nastoji provesti oslanjajući se na SRB-ov interni priručnik u verzijama primjenjivima 2020. i 2021. bespredmetno je jer se na temelju njega ne može dovesti u pitanje zaključak Žalbenog vijeća, koji je pravilno izveo, prema kojem je SRB stvarno proveo konkretnu analizu uvjeta nepostojanja prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala za društvo kćer predmete bankovne grupe.

92 Niti jedan argument Francuske Republike ne može dovesti u pitanje taj zaključak.

93 U okviru prvog argumenta Francuska Republika prigovara Žalbenom vijeću da je potvrdilo SRB-ov pristup koji se sastoji od pretpostavke da jamstva nisu bila aktivirana u slučaju krize i da nije provelo temeljitu analizu nacionalnog prava kako bi ocijenilo to pitanje.

94 Tu argumentaciju nije moguće prihvatiti. Naime, kao što to osobito proizlazi iz točke 86. ove presude, Žalbeno vijeće se, naprotiv, uvjerilo da je SRB proveo konkretnu analizu elemenata koji su mu podneseni a da u tom pogledu nije primijenio nikakvu „pretpostavku”. Uostalom, iz pobijane odluke ne proizlazi da su predmetna bankovna grupa ili žalitelj pred Žalbenim vijećem identificirali odredbe primjenjivog nacionalnog prava ili sporazume unutar navedene grupe koji bi omogućili da se ispuni uvjet iz članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. Jedini dokazi izneseni u potporu zahtjevu za izuzeće kojima se dokazuje nepostojanje prepreka brzom prijenosu kapitala odnose se na jamstva iz 2014. i 2015. Međutim, upravo je ta jamstva SRB konkretno analizirao.

95 U tom pogledu valja u svakom slučaju odbiti, s obzirom na to da uopće nisu potkrijepljeni, argumente Francuske Republike koji se temelje na očitoj pogrešci u ocjeni koju je počinio SRB zanemarujući korisne učinke koje su proizveli postojeći „unutarnji dogovori” u sanacijskom scenariju i smatrajući da jamstva iz 2014. i 2015. nisu bila aktivirana u scenariju krize.

96 Naime, s jedne strane, Francuska Republika ne navodi na koje se „unutarnje dogovore” poziva u prilog svojem rasuđivanju niti, a fortiori, opisuje kako bi ti dogovori mogli proizvesti korisne učinke u slučaju scenarija sanacije.

97 S druge strane, Francuska Republika ne navodi nijednu odredbu nacionalnog zakona ili načela nacionalnog prava u potporu svojoj argumentaciji koja se odnosi na navodnu aktivaciju jamstava iz 2014. i 2015. U najboljem slučaju navodi presudu Coura de cassation (Kasacijski sud, Francuska) od 4. veljače 1985. kojom je utvrđena činjenica da pojam „interes grupe” pod određenim uvjetima može omogućiti da se isključi stroga obrana korporativnog interesa društva kada dodjeljuje financijske potpore drugom društvu iz iste grupe. Što se tiče pojma „interes grupe”, Francuska Republika u svojoj replici putem poveznice upućuje i na izvješće iz lipnja 2015. naslovljeno „Vers une reconnaissance de l’intérêt de groupe dans l’Union européenne?”, Rapport du Club des Juristes (Commission Europe), u kojem se sažeto navode uvjeti koje u francuskom

pravu treba ispuniti „kako bi direktori izbjegli kvalifikaciju kaznenog djela zlouporabe društvene imovine putem financijske potpore između društava iste grupe” (stranice 16. i 17. navedenog izvješća).

98 Valja utvrditi da su objašnjenja Francuske Republike i sadržaj izvješća na koje se ona poziva u najmanju ruku nejasni i neprecizni. Na temelju njih se ni na koji način ne mogu utvrditi posljedice koje je iz toga u ovom slučaju SRB trebao izvesti u pogledu jamstava iz 2014. i 2015. Osim toga, kao što to proizlazi iz pismena same Francuske Republike, moraju biti ispunjeni uvjeti kako bi pojam „interes grupe” omogućio isključivanje stroge zaštite društvenog interesa društva. Međutim, Francuska Republika nije objasnila zašto su navedeni uvjeti bili ispunjeni u ovom slučaju.

99 U okviru drugog argumenta Francuska Republika tvrdi da je SRB počinio pogreške u svojem tumačenju članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 jer je zakonodavac uputio samo na „bitne” i „očekivane” prepreke, a ne na „svaku prepreku”, „buduću” ili „moguću” i jer u ovom slučaju nije dokazano postojanje takvih prepreka.

100 Taj argument treba odbiti. Naime, Žalbeno vijeće nije počinilo nikakvu pogrešku u tumačenju članka 12.h stavka 1. Uredbe br. 806/2014 time što je u biti smatralo da prepreka brzom prijenosu jamstava iz 2014. i 2015. i rizik koji iz nje proizlazi odgovaraju pojmovima „rizik” i „trenutačna ili očekivana bitna prepreka” u smislu prethodno navedene odredbe. Kao što to proizlazi iz točaka 82. do 85. ove presude, ispitivanje koje je provelo Žalbeno vijeće kako bi utvrdilo je li SRB proveo konkretnu analizu zahtjeva za izuzeće doista otkriva da su jamstva iz 2014. i 2015. uspostavljena u drugom kontekstu i da u određenim slučajevima predstavljaju znatan rizik od toga da se neće ili više neće moći aktivirati.

101 Kao drugo, Francuska Republika tvrdi da je Žalbeno vijeće počinilo pogrešku time što je smatralo da je SRB proveo konkretno ispitivanje situacije predmetne bankarske grupe kako bi utvrdio proporcionalan „sadržaj” jamstva. Tvrdi da je SRB automatski i bez konkretnog ispitivanja situacije odredio predmetni sadržaj na razini koja je barem jednaka hipotetskom iznosu MREL-a koji bi bio primijenjen da nije bilo izuzeća i da stoga taj sadržaj nije proporcionalan.

102 Takvu argumentaciju treba odbiti. Naime, Žalbeno vijeće najprije je u točki 75. pobijane odluke podsjetilo na potrebu da SRB bude razumno uvjeren da je postojeće jamstvo funkcionalno ekvivalentno unutarnjem MREL-u koji je unaprijed postavljen u krizni scenarij. Zatim je naglasilo da je u ovom slučaju SRB smatrao, u okviru svoje margine prosudbe navedene u točki 43. ove presude, da sama jamstva iz 2014. i 2015. koja je predmetna bankovna grupa podnijela u prilog svojem zahtjevu za izuzeće predstavljaju rizik od toga da se neće moći aktivirati u scenariju krize i da stoga ne postoje. Naposljetku je istaknulo da je SRB, kako bi pokrio predmetni rizik, smatrao da je stoga potrebno jamstvo koje je funkcionalno ekvivalentno unutarnjem MREL-u u scenariju krize, u iznosu jednakom hipotetskom iznosu navedenog unutarnjeg MREL-a.

103 Time je Žalbeno vijeće pravilno smatralo da je SRB proveo konkretno ispitivanje situacije predmetne bankarske grupe kako bi utvrdio sadržaj jamstva.

104 Osim toga, i u svakom slučaju, zbog razloga navedenih u točkama 96. do 98. ove presude valja odbiti argumente koji se temelje na primjeni francuskog prava koje je Francuska Republika istaknula kako bi dokazala pogrešku koju je Žalbeno vijeće počinilo prilikom svojeg ispitivanja pristupa koji je SRB primijenio kako bi utvrdio sadržaj jamstva i kako bi utvrdila da je taj SRB-ov pristup bio apstraktan i neproporcionalan.

105 Kao treće, Francuska Republika tvrdi da je Žalbeno vijeće navelo da SRB raspolaže „obvezujućom i ograničenom” diskrecijskom ovlašću prilikom ispitivanja uvjeta navedenih u članku 12.h stavku 1. točkama (a) do (c) Uredbe br. 806/2014, kojima se omogućuje izuzeće, ali da nije objasnilo doseg te diskrecijske ovlasti niti je stoga ispitalo posljedice koje u ovom slučaju treba izvesti iz te ovlasti.

106 Takva argumentacija nije osnovana.

107 Naime, iz točaka 18. do 20. ove presude proizlazi da se člankom 12.h stavkom 1. Uredbe br. 806/2014 djelomično nalaže nadležnost povezana sa SRB-om i djelomično mu se delegira diskrecijska ovlast.

108 Kao što je to istaknulo Žalbeno vijeće u točkama 58. do 61. pobijane odluke, u ovom slučaju nije riječ o diskrecijskoj ovlasti iz druge faze navedene u točki 20. ove presude jer se sporno pitanje ne odnosi na to je li SRB pravilno izvršio navedenu ovlast nakon što su ispunjeni svi uvjeti. U tom pogledu, kao što je to navedeno u točki 43. ove presude, iako je SRB dužan odbiti zahtjev za izuzeće ako jedan od kumulativnih uvjeta predviđenih u članku 12.h stavku 1. Uredbe br. 806/2014 nije ispunjen, on raspolaže određenom marginom prosudbe u pogledu utvrđivanja okolnosti u kojima je ispunjen treći od tih uvjeta, koji se odnosi na nepostojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala.

109 Stoga, i uzimajući u obzir tužbene razloge koji se temelje na tome da je SRB utvrdio automatski zahtjev jamstva za dodjelu izuzeća te je tako prekoračio svoju marginu prosudbe u prvoj fazi, na Žalbenom je vijeću da ispita je li SRB proveo konkretnu ocjenu kada je analizirao situaciju predmetne bankovne grupe i jamstva iz 2014. i 2015. na koja se potonja pozvala te je zaključio da su neučinkovita i da je potrebno jamstvo društva majke u korist njezina društva kćeri.

110 Međutim, iz argumentacije u točkama 22. do 103. ove presude proizlazi da je Žalbeno vijeće provelo ispitivanje navedeno u točki 109. ove presude. Iz prethodno navedenih točaka također proizlazi da je nakon navedenog ispitivanja Žalbeno vijeće pravilno smatralo da je SRB stvarno proveo konkretnu ocjenu i da stoga nije ni uspostavio ni primijenio novi uvjet koji nije predviđen člankom 12.h stavkom 1. točkom (c) Uredbe br. 806/2014 niti je, prema tome, prekoračio granice svoje margine prosudbe na temelju te odredbe.

111 Imajući u vidu te elemente, Žalbeno vijeće nije trebalo dodatno objasniti doseg SRB-ove margine prosudbe niti ispitati posljedice koje iz toga proizlaze.

112 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi dio prvog tužbenog razloga.

113 Posljedično, prvi tužbeni razlog mora se odbiti kao neosnovan.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti

114 Francuska Republika tvrdi da je načelo pravne sigurnosti povrijeđeno jer kriteriji koje je SRB primijenio radi ispitivanja zahtjeva za izuzeće nisu bili ni jasni ni precizni te nisu bili predvidljivi za predmetnu bankovnu grupu. U tom pogledu pojašnjava da na datum podnošenja zahtjeva SRB-u za izuzeće od MREL-a javne smjernice koje su trebale definirati SRB-ovu praksu kad je riječ o MREL-u ne spominju nužnost davanja jamstva i ističe da je zahtjev za jamstvo bio uključen u SRB-ov interni dokument.

115 SRB osporava tu argumentaciju.

116 Načelo pravne sigurnosti temeljno je načelo prava Unije koje osobito zahtijeva da je propis jasan i precizan kako bi pojedinci mogli nedvosmisleno znati svoja prava i obveze te posljedično primijeniti njihove odredbe (presuda od 9. ožujka 2017., Poljska/Komisija, C-105/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:191, t. 54.).

117 Načelo pravne sigurnosti zahtijeva da su pravna pravila jasna, precizna i predvidljiva u svojim učincima, posebice kada za pojedince i poduzetnike mogu imati nepovoljne posljedice (presuda od 28. rujna 2022., Malacalza Investimenti/ESB, T-552/19 OP, neobjavljena, EU:T:2022:587, t. 52.).

118 Taj zahtjev traži da obvezujuća snaga svakog akta koji proizvodi pravne učinke proizlazi iz odredbe prava Unije koja mora biti izričito navedena kao pravna osnova i koja propisuje pravni oblik koji taj akt mora imati (vidjeti presudu od 19. lipnja 2015., Italija/Komisija, T-358/11, EU:T:2015:394, t. 123. i navedenu sudsku praksu). Načelo predvidljivosti sastavni je dio načela pravne sigurnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 16. srpnja 2014., National Iranian Oil Company/Vijeće, T-578/12, neobjavljenu, EU:C:2014:678, t. 111. i 112.).

119 Kao prvo, valja podsjetiti na to da je odredba čija je primjena u središtu ovog spora članak 12.h stavak 1. točka (c) Uredbe br. 806/2014. Ta odredba predviđa da se, kako bi se moglo odobriti izuzeće od unutarnjeg MREL-a, mora ispuniti zahtjev da „nema trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza od strane sanacijskog subjekta u korist društva kćeri”. Valja smatrati da je ta odredba jasna, precizna i predvidljiva u svojim učincima, odnosno da predviđa da postojanje prepreke brzom prijenosu regulatornog kapitala sprečava odobravanje izuzeća.

120 S jedne strane, ne može se zahtijevati da se u članku 12.h stavku 1. točki (c) Uredbe br. 806/2014 navode različite konkretne situacije u kojima je ispunjen uvjet predviđen tom odredbom s obzirom na to da zakonodavac ne može unaprijed utvrditi sve te slučajeve (vidjeti u tom smislu presudu od 20. srpnja 2017, Marco Tronchetti Provera i dr., C-206/16, EU:C:2017:572, t. 42.). Naime, nije moguće navesti primjere prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala, kao što se od zakonodavca ne može zahtijevati da se pozitivno navedu mjere kojima bi se osiguralo poštovanje uvjeta nepostojanja navedenih prepreka.

121 S druge strane, načelo pravne sigurnosti ne protivi se tomu da predmetna tijela raspolažu marginom prosudbe u primjeni kriterija koji su definirani propisom. U ovom slučaju, činjenica da SRB raspolaže marginom za ocjenu postoji li prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili za ocjenu prikladnog načina na koji taj uvjet treba biti ispunjen ne znači da je povrijeđeno načelo pravne sigurnosti.

122 U tom kontekstu valja istaknuti da je Francuska Republika u svojim pismenima tvrdila da nije navela da članak 12.h stavak 1. točka (c) Uredbe br. 806/2014 u svakom slučaju zabranjuje SRB-u da zahtijeva posebno jamstvo te je stoga u biti priznala da ta odredba SRB-u omogućuje da zahtijeva posebno jamstvo. Stoga zahtjev za jamstvo koji je SRB podnio društvu majci predmetnog bankovnog društva kćeri nije a priori nepredvidljiv i stoga ne predstavlja povredu načela pravne sigurnosti.

123 Kao drugo, valja ispitati argumentaciju Francuske Republike prema kojoj su gospodarski subjekti primili proturječne signale u pogledu javnih smjernica i SRB-ova internog priručnika te su stoga mogli imati legitimne sumnje u pravilno tumačenje članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014. Naime, Francuska Republika tvrdi da se na dan podnošenja zahtjeva za izuzeće u javnim smjernicama kojima je bankarskim institucijama trebalo razjasniti SRB-ovu praksu u

pogledu MREL-a nigdje ne navodi potreba da se pruži jamstvo, nego da je SRB u svojem internom priručniku uvjetovao dodjelu izuzeća od minimalnog zahtjeva za regulatorni kapital izdavanjem posebnog jamstva. Ističe da je taj zahtjev posebnog jamstva izričito spomenut u javnim smjernicama tek u lipnju 2022. Prema njegovu mišljenju, tako su postojale velike razlike između primjenjivog zakonodavstva (u kojem nije utvrđen nikakav poseban zahtjev za jamstvo), javnih smjernica (koje nisu predviđale nikakvo posebno jamstvo prije lipnja 2022.) i SRB-ova internog priručnika (koji je sadržavao takav važan zahtjev), na temelju kojih se može utvrditi povreda načela pravne sigurnosti.

124 Tu argumentaciju treba odbiti.

125 Naime, kao prvo, iako je točno da se, tijekom zahtjeva za izuzeće na temelju kojeg je donesena pobijana odluka, zahtjev za posebno jamstvo kako bi se ispunio uvjet nepostojanja prepreke prijenosu regulatornog kapitala nije nalazio u javnim smjernicama, ta okolnost ipak ne podrazumijeva da SRB nikada nije mogao zatražiti takvo jamstvo. Banke nisu razumno mogle nepostojanje izričitog navođenja u tom pogledu tumačiti kao konačno SRB-ovo odricanje od zahtjeva za posebno jamstvo.

126 U tom pogledu i kao drugo, u javnim smjernicama iz 2020. jasno je navedeno da stranka koja traži izuzeće „mora dokazati da nema prepreka brzom prijenosu regulatornog kapitala ili otplati obveza”. Javne smjernice iz 2020. stoga su nedvosmisleno podsjetile na obvezu rezultata koju su imali podnositelji zahtjeva za izuzeće, odnosno na postojanje mehanizma prijenosa gubitaka unutar grupe kojim se jamči izbjegavanje potencijalnih prepreka prijenosu regulatornog kapitala, ali nisu ograničile mogućnosti mehanizama kojima bi se to ostvarilo. Time je SRB implicitno priznao mogućnost da predmetni mehanizam bude u obliku jamstva društva majke u korist njegova društva kćeri.

127 U tom se pogledu Francuska Republika neuspješno poziva na presudu od 12. veljače 2014., Beco/Komisija (T-81/12, EU:T:2014:71), u kojoj je Opći sud zaključio da je povrijeđeno načelo pravne sigurnosti. Presuda o kojoj je riječ odnosila se na Komisijino mišljenje o tumačenju čiji je cilj bio pružiti pojašnjenje gospodarskim subjektima, ali koje je dovelo do suprotnog rezultata jer je dalo „proturječne signale”. Međutim, zbog razloga izloženih u točki 126. ove presude, valja utvrditi da u ovom slučaju nije bilo ni proturječnih signala ni nepredvidivih mjera.

128 Kao treće, suprotno onomu što tvrdi Francuska Republika, razmjene informacija između predmetne bankovne grupe, SRB-a i unutarnjeg sanacijskog tima tijekom upravnog postupka mogu se uzeti u obzir prilikom ocjene poštovanja načela pravne sigurnosti, koje se ne određuje isključivo apstraktno. Međutim, Žalbeno vijeće podsjetilo je, osobito u točkama 73. i 87. pobijane odluke, na to da su SRB i unutarnji sanacijski tim jasno izrazili svoje rezerve u pogledu obveza likvidnosti i kapitala za društvo kćer putem jamstava iz 2014. i 2015. Predmetna bankovna grupa stoga je bila upoznata sa SRB-ovim stajalištem u okolnostima ovog slučaja.

129 Kao četvrto, iz ispitivanja prvog tužbenog razloga proizlazi da Žalbeno vijeće ni na koji način nije potvrdilo pristup koji je navodno slijedio SRB, a koji se sastojao u načelnoj i automatskoj primjeni obveze izdavanja posebnog jamstva u pogledu predmetne bankovne grupe. Naime, navedeni odbor pravilno je smatrao da je SRB konkretno ispitao ovaj slučaj i, posebice, jamstva iz 2014. i 2015.

130 U tom pogledu SRB je pravilno primijetio da je u ciklusu planiranja sanacije 2020. proveo procjenu od slučaja do slučaja i da nije zatražio jamstvo od svih banaka. Naime, navodi da je odobrio šest izuzeća, od kojih tri bez jamstava. Ta činjenica potvrđuje zaključak Žalbenog vijeća prema kojem SRB ne zahtijeva izdavanje posebnog jamstva automatski i apstraktno.

131 Naposljetku, SRB-ov interni priručnik u verzijama koje su se primjenjivale 2020. i 2021. nije bio dostupan predmetnoj bankovnoj grupi. U tim okolnostima, taj dokument nije mogao dati „proturječne signale" niti dovesti predmetnu bankovnu grupu u zabludu. Štoviše, ni iz jedne točke pobijane odluke ne proizlazi da je Žalbeno vijeće potvrdilo pristup kojim je SRB potpuno mehanički primijenio upute iz svojeg internog priručnika.

132 S obzirom na sva prethodna razmatranja, drugi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

133 Francuska Republika tvrdi da je Žalbeno vijeće pogrešno smatralo da je SRB ispunio obvezu obrazlaganja. Prema njezinu mišljenju, obrazloženje iz SRB-ove odluke, koju je potvrdilo Žalbeno vijeće, manjkavo je jer se na temelju njega nije moglo shvatiti zašto uvjet predviđen člankom 12.h stavkom 1. točkom (c) Uredbe br. 806/2014 nije bio ispunjen ni koja su obilježja jamstva kojim se mogu ispuniti SRB-ova očekivanja. SRB stoga nije pojasnio zašto je postojala prepreka tome da subjekt u sanaciji društvu kćeri izvrši brzi prijenos regulatornog kapitala ili otplati obveze. Dodaje da je Žalbeno vijeće samo navelo da elementi koje je dostavila predmetna bankovna grupa (osobito jamstva iz 2014. i 2015.) nisu dovoljni u kriznom scenariju kako bi se osigurao brz prijenos regulatornog kapitala i da se takvim obrazloženjem ne može opravdati postojanje „trenutačnih ili očekivanih bitnih praktičnih ili pravnih" prepreka brzom prijenosu kapitala.

134 SRB tvrdi da taj tužbeni razlog treba odbiti.

135 Zahtijevano obrazloženje mora, prema članku 296. UFEU-a, odgovarati prirodi akta o kojem je riječ i mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora (vidjeti presudu od 8. svibnja 2019., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ESB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, t. 85. i navedenu sudsku praksu).

136 Obvezu obrazlaganja treba ocjenjivati ovisno o okolnostima slučaja, osobito o sadržaju akta, prirodi razloga na koje se u njemu poziva i o interesu koji bi adresati akta ili druge osobe na koje se akt odnosi u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a mogli imati za dobivanje objašnjenja. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na njegov sadržaj, nego i u odnosu na njegov kontekst i sva pravna pravila koja uređuju predmetno područje (vidjeti presudu od 8. srpnja 2020., Crédit agricole/ESB, T-576/18, EU:T:2020:304, t. 130. i navedenu sudsku praksu).

137 U ovom slučaju, s obzirom na žalbene razloge koje je žalitelj istaknuo pred Žalbenim vijećem, a koji su navedeni u točkama 76. do 78. ove presude, Opći sud smatra da je Žalbeno vijeće u pobijanoj odluci navelo činjenične i pravne elemente koji imaju ključnu važnost jer su u njoj navedeni razlozi omogućili, s jedne strane, Francuskoj Republici da se upozna s razlozima za navedenu odluku kako bi je osporila i, s druge strane, sudu Unije da provede nadzor zakonitosti te odluke.

138 Naime, Francuska Republika mogla je osporavati osnovanost obrazloženja Žalbenog vijeća iz pobijane odluke. Naime, mogla je tvrditi da je Žalbeno vijeće prihvatilo SRB-ovo pogrešno tumačenje članka 12.h stavka 1. točke (c) Uredbe br. 806/2014 i zanemarilo SRB-ovo „prekoračenje nadležnosti”. Štoviše, kao što to proizlazi iz analize različitih tužbenih razloga istaknutih u tužbi, Opći sud mogao je donijeti odluku o toj argumentaciji i izvršiti svoj nadzor nad pobijanom odlukom.

139 Konkretno, razlozi na koje se podsjetilo, među ostalim, u točkama 82. do 88. ove presude, na koje se Žalbeno vijeće oslonilo kako bi zaključilo da je SRB proveo konkretno ispitivanje situacije predmetne grupe, omogućili su Francuskoj Republici da se u dovoljnoj mjeri upozna s razlozima pristupa koji je primijenio predmetni odbor.

140 Osim toga, u svakom slučaju, razlozi koji se nalaze u SRB-ovoj odluci omogućili su Francuskoj Republici da shvati razloge zbog kojih je SRB smatrao potrebnim da društvo majka izda jamstvo u korist svojeg društva kćeri kako bi se ispunio uvjet predviđen člankom 12.h stavkom 1. točkom (c) Uredbe br. 806/2014 i razloge zbog kojih je SRB smatrao da su jamstva iz 2014. i 2015. u tom pogledu nedovoljna. Valja dodati da je kontekst bio dobro poznat predmetnoj bankovnoj grupi. Naime, kao što to proizlazi iz pobijane odluke i SRB-ove odluke, tijekom upravnog postupka došlo je do različitih i intenzivnih razmjena informacija između predmetne bankovne grupe i SRB-a, a unutarnji sanacijski tim koji je odgovoran za predmetnu bankovnu grupu dostavio joj je popis ključnih obilježja jamstva koja se smatraju relevantnima za ocjenu zahtjeva za izuzeće.

141 Slijedom toga, Francuska Republika pogrešno tvrdi da je obrazloženje pobijane odluke nedostatno.

142 Iz toga slijedi da treći tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

143 S obzirom na sve prethodno navedeno, tužbu treba odbiti u cijelosti.

Troškovi

144 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Republika Francuska nije uspjela u postupku, valja joj naložiti snošenje troškova postupka u skladu sa SRB-ovim zahtjevom.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (treće prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Francuskoj Republici nalaže se snošenje troškova.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu, 10. srpnja 2024.

Potpisi